

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Gad, Emma.; af Emma Gad.

Et Stridspunkt : Skuespil i 2 Akter

Kjøbenhavn : H. Hagerup, 1888

90 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Emma Gad.

Et Stridspunkt.

1888.

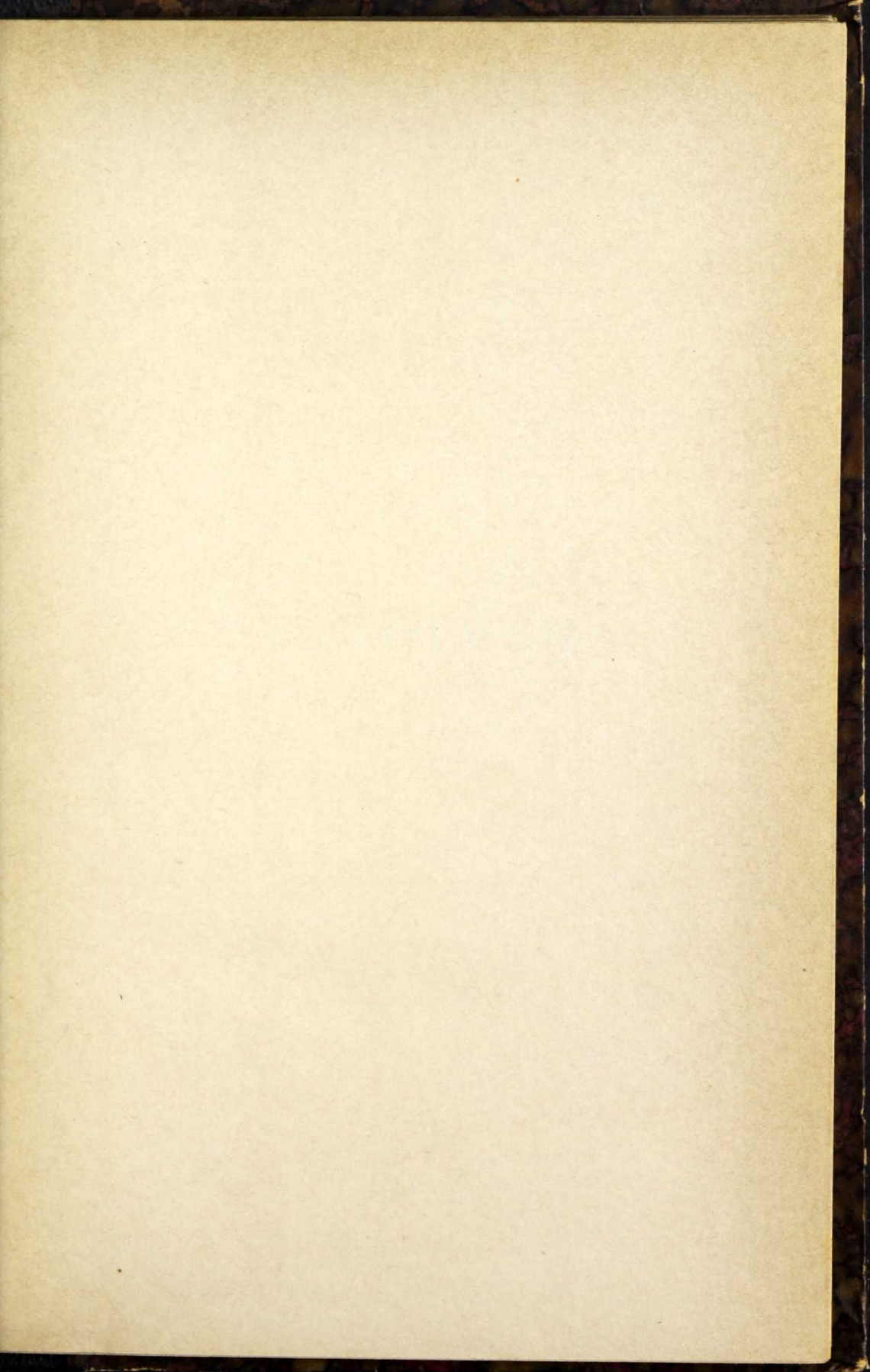
55.-70.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021037517

ET STRIDSPUNKT.

ET STRIDSPUNKT.

SKUESPIL I 2 AKTER

A F

EMMA GAD.

KJØBENHAVN.

H. HAGERUPS FORLAG.

TRIERS BOGTRYKKERI (H. J. SCHOU).

1888.

OPFØRT FØRSTE GANG PAA DET KGL. THEATER

DEN 9. FEBRUAR 1888.

PERSONERNE:

FRU KLENAU.

HEMMING, hendes Søn.

FRANTS HELLER, hendes Søstersøn.

FRØKEN JULIANE EGGERS.

MAGNA, hendes Broderdatter.

ANDREA, Fru Klenaus Jomfru.

Handlingen foregaar i Kjøbenhavn hos Fru Klenau.

FØRSTE AKT.

En hyggelig og elegant Dagligstue hos Fru Klenau med mange Blomster og Kunstgenstande. Til venstre Døre til Fru Klenaus Soveværelse og et Kabinet, til højre Dør til Spisestuen og den øvrige Lejlighed. I Baggrunden Udgang til Entreen.

FRU KLENAU staar og sysler med sine Blomster, HEMMING læser i en Avis.

FRU KLENAU.

Jeg synes virkelig mine Blomster trives godt, ikke, Hemming?

HEMMING.

De befinder sig vel hos Dig, Moder — de som alle andre.

(ANDREA kommer ind fra Spisestuen.)

ANDREA.

Tør jeg ikke spørge Fruen, om Herskabet er hjemme i Aften?

FRU KLENAU.

Nej, vi skal jo til Konfirmationsselskab her inde ved Siden af hos den gamle Fru Eggers, véd De nok.

ANDREA.

Saa turde jeg maaske bede Fruen, om jeg maa gaa hen til min syge Faster og vaage hos hende i Nat?

FRU KLENAU.

Jeg synes nylig De har været der!

ANDREA

(lidt usikker).

Ja, men den Kone, der passer hende, skulde en Tur paa Landet, og saa tænkte jeg, at naar Herskabet dog er ude, og Petrine bliver hjemme, saa —

FRU KLENAU.

Vel, gaa kun, lille Andrea!

ANDREA.

Mange Tak, Frue!

(ANDREA gaar ind i Spisestuen. I samme Øjeblik kommer FRANTS HELLER ind fra Entréen.)

FRU KLENAU.

Ah — der har vi Frants Heller!

FRANTS

(rækker hende en lille Pakke).

Goddag Tante! Se her — jeg bringer noget godt med mig!

FRU KLENAU

(glad).

Aa — det er mit Armbaand, det var da dejligt! Hvor har Du faaet fat i det?

FRANTS.

Hos Onkel Peters — der havde de fundet det i Gangen og glemt at sende Dig det.

HEMMING.

Nogen stor Værdi har Du ikke faaet tilbage i det, Moder.

FRU KLENAU

(tager Armbaandet paa).

Nej, men denne lille Armring er dog mit kæreste Smykke — Du véd nok hvorfor.

FRANTS.

Knytter der sig interessante Minder til den?

FRU KLENAU.

Ikke for andre end mig. Vor gamle Veninde Frøken Kaas, gav kort før hun døde, dette

Armbaand til Hemming med de Ord, at han skulde give det til den Kvinde, der var ham kærest, og saa gav han det uden Betænkning til mig. Derfor bar jeg det altid og tog mig det meget nær, at jeg havde tabt det.

FRANTS.

Naturligvis — Du svageste af alle Mødre!

FRU KLENAU

(klapper HEMMING paa Hovedet).

Ja, jeg er svag for den Dreng, det tilstaar jeg! Det maa tjene til min Undskyldning, at jeg har mistet Mand og to Børn i samme Aar og kun beholdt ham tilbage.

FRANTS.

Og hvilket Exemplar er han saa ikke ogsaa — Din Søn, Hemming Vilhelm Klenau, juridisk Kandidat med første Karakter. Hans hele Væsen kan sammenfattes i det ene Ord: Tilpas! Tilpas køn, tilpas munter, tilpas begavet, tilpas flittig.

FRU KLENAU.

Kort sagt den gyldne Middelvej, der behager i alle Livets Forhold.

FRANTS.

Undtagen i de to der er noget værd — Kunst og Kærlighed.

FRU KLENAU.

Sig hvad Du vil — jeg er tilfreds med ham som han er.

FRANTS.

Som om ikke jeg var det! Naar jeg stikler til ham, er det af den sureste Misundelse over ikke at kunne være ligedan. Hvem der for Exempel kunde sidde saadan paa sin Hale og læse til Examen! Aa, Hemming, Dit Uhyre, hvor jeg misunder Dig at kunne leve saadan i Harmoni med Dine Pligter og Dine Penge og Dine Lyster og Din Vilje.

FRU KLENAU

(smiler).

I Dit Indre raser der altsaa en uafladelig Kamp mellem Pligt og Tilbøjelighed?

FRANTS

(sukker).

Uafladelig! Min Moder sagde altid, at det kom efter Kighosten! Før den Tid skal jeg have været et mærkelig exemplarisk Barn. Jeg var dengang halvandet Aar.

HEMMING.

Da anede Du ikke, at der var noget til, der hed juridisk Examen.

FRU KLENAU.

Det er ogsaa noget fælt noget, Frants. Gid ogsaa Du havde den Dyst overstaaet! Jeg forsikrer Dig, det er ligesom der er faldet en Sten fra mit Hjerte, siden vi omsider har naat det Maal, vi har stilet efter, lige fra jeg spidsede Hemmings første Griffel. Nu først synes jeg, at vi har Lov at nyde Livet lidt, og jeg har saa mange Planer! Han skal rejse, han skal rigtig lære Livet at kende, ja, han maa gerne slaa lidt til Skaglerne —

FRANTS.

Ah — Du er liberal!

FRU KLENAU.

Men især vil jeg gøre hans Hjem lyst og muntert, ja, mere end muntert! Jeg vil saa vidt muligt samle Intelligens og Skønhed om os, for jeg vil have, at hans Aand og Tanke skal udvides saa meget som muligt, og dertil tror jeg, at et Hjem kan gøre meget.

FRANTS.

Hvor finder han nogensinde en Kone, naar han har en saadan Moder!

FRU KLENAU.

Aa, tal ikke om det — jeg kan ikke taale

den Tanke, at Hemming engang skulde gaa hen og gifte sig og forlade mig! Jeg vil gøre det saa godt for ham, at han slet ikke faar Lyst til det, og saa vil jeg se at blive Ven og Kammerat med jere Venner, hvis jeg da ikke er for gammel til det.

FRANTS.

Du gammel! Jeg beklager kun, at Du er min Moster, ellers vilde jeg være dødelig forelsket i Dig. Nu kan jeg kun være stolt af at have en saadan Tante!

HEMMING.

Hvad skal saa jeg sige, som har Dig til Moder! (tager hende om Livet) Min unge smukke Moder.

(FRØKEN JULIANE og MAGNA kommer ind fra Entréen.)

FRØKEN JULIANE.

Goddag!

FRU KLENAU

(gaar dem i Møde).

Ah velkommen, Frøken Juliane! Maa jeg ønske til Lykke til Konfirmationen!

FRØKEN JULIANE

(rørt).

Tak tak! Ak ja, de kære Børn — nu har

de været betrot til min Varetagt snart i et Aar — —

FRU KLENAU.

Og Dine Forældre er ikke komne til Byen, Magna?

MAGNA.

Nej, Faders Fod er desværre daarlig endnu.

FRØKEN JULIANE.

Aa, Fru Klenau, De kan ikke tænke Dem, hvad det har været for en dejlig — en ophøjet Handling! Som Pastor Mortensen talte, saa alvorligt — saa gribende — han overgik sig selv!

MAGNA

(sukker).

Ja, nærmest i Bredde!

FRØKEN JULIANE.

Hvor kan Du sige det, kære Magna, ikke en Stavelse vilde jeg have undværet! Det er rigtignok en sjelden Mand! Som han har paa-virket vor lille Augusta og beredt hende til at aflægge Løftet. Ja undskyld, at vi kommer til Dem i denne bevægede Stemning, hvor man egentlig kun egner sig til at være ene sammen med sin Gud, men vi maatte blot indenfor og

takke Dem for den dejlige Perlemoders Theaterkikkert, De har sendt Augusta!

FRU KLENAU.

Aa — —

FRØKEN JULIANE.

Jo, den er glimrende — — jeg har prøvet den.

FRU KLENAU.

Det er blot en Ubetydelighed til Erindring om Dagen.

HEMMING.

Hvordan har ellers Konfirmanden det?

FRØKEN JULIANE.

Aa, jeg kan ikke sige Dem, hvor hun er greben af Dagens Betydning. Jeg vilde have hende med her ind for at takke for Theaterkikkerten, men hun var for bevæget — — jeg tror, hun vilde læse et Kapitel af Skriften for Moder — —

MAGNA.

Jo vist! Nej, hun vilde se hvor mange Foræringer, hun havde faaet.

FRØKEN JULIANE.

Magna dog!

MAGNA.

De skal blot se en Udstilling i Aften! Fjorten
Brystnaale, syv Guldarmbaand, tre Halsbaand,
fire Balvifter —

FRANTS.

Altsammen ordnet malerisk omkring Pastor
Mortensens Portrait.

MAGNA.

Og en Masse Buketter! Der er nok til en
hei Cotillon.

FRØKEN JULIANE.

Men Magna — paaskønner Du ikke, at Slægt
og Venner har tænkt med Deltagelse paa Din
Søster paa denne Dag!

MAGNA.

Jo tvertimod! Blot de ogsaa vilde tænke
med lidt Deltagelse paa mig! Hvorfor kan man
i Grunden ikke blive konfirmeret to Gange!

FRØKEN JULIANE.

Hvor kan du dog tale saa letsindigt om
det, der skulde være dig helligst af alt.

MAGNA.

Mener Du Presenterne, for det var om dem,
jeg talte.

FRØKEN JULIANE.

Magna, Du er dog uforbederlig.

MAGNA.

Ja vist er jeg, men Du har jo Augusta, Tante Juliane, gør hende til et Pragtexemplar, og opgiv heller mig.

FRU KLENAU.

Det forekommer mig dog, lille Magna, at Du skylder Din Tante at tage Hensyn til hendes Mening.

MAGNA.

Men naar jeg nu som oftest finder hendes Mening gal.

FRU KLENAU.

Jeg tvivler ikke om, at Du har bedre Tanker om Din egen.

(Hun vender sig om med lidt Uvilje og taler sagte med JULIANE, mens HEMMING blader i en Bog.)

FRANTS

(til MAGNA):

Frøken Magna, vil De slet ikke se til mig i Dag?

MAGNA.

Nej, i Dag har jeg andet i Hovedet, det kan De nok forstaa.

FRANTS.

Nej, ikke rigtigt, for jeg har bestandig Dem i Hovedet, der er snart ikke Plads til andet.

MAGNA

(ler).

Det vil jeg nok tro, for jeg har taget fem Pund til, siden jeg sidst blev vejjet.

FRANTS.

Hvordan skal jeg faa Bugt med Deres Luner! Den ene Dag er jeg som Luft for Dem, den næste behandler De mig, som De ganske godt kunde lide mig.

MAGNA.

Det kommer an paa i hvad Stemning jeg er. Jeg bestaar nemlig, som de fleste andre, af et bedre Jeg og et slettere Jeg. Mit bedre Jeg, som er en fornuftig og sat Karakter, har en ophøjet Foragt for Deres letsindige Anskuelser, men mit slettere Jeg, der har alle Laster, kan umaadelig godt lide Dem.

FRANTS

(sagtere).

Meget smigrende! Det gaar mig ganske omvendt! Havde jeg ikke Dem at tænke paa, Gudvéd hvor meget af mit bedre Jeg, der saa var oven Vande.

MAGNA

(ligeledes sagte).

Staa nu ikke der og sig saadant noget!
Se heller om De kan faa den Hanske knappet op!

FRANTS

(kysser hendes Haand).

Gid det, der er indenfor Hansken, tilhørte mig.

MAGNA.

Gudvéd om De saa ikke vilde være i For-
legenhed!

(HEMMING, som har iagttaget dem, kaster Bogen med en utaal-
modig Bevægelse paa Bordet.)

FRU KLENAU

(der har vendt sig om).

Men Gud, Hemming, hvad er det for en
Bog, der irriterer Dig saadan?

FRANTS.

Ikke alt, hvad man i disse Tider læser,
kan behage Én.

HEMMING

(dæmpet).

Ikke heller hvad man ser.

(Han gaar ud til højre.)

FRU KLENAU.

Men det falder mig ind — (taler ud ad Døren til
højre) Andrea, bring lidt Vin og Kage her ind!

(vender sig om) De maa virkelig have en lille Forfriskning efter den lange Kirketjeneste.

FRØKEN JULIANE.

Tak, jeg kan ikke nyde noget i den Stemning jeg er — Magna vist ikke heller.

MAGNA.

Jo tak, min Stemning er nok for at spise en lille Kage.

(ANDREA kommer ind med en Bakke og byder omkring.)

FRØKEN JULIANE

(tager en Kage og et Glas Vin).

Tak, maaske en Draabe!

ANDREA

(sagte til FRANTS, idet hun byder ham).

Altsaa træffes vi i Aften paa Ballet?

FRANTS

(sagte).

Det er et Ord!

FRØKEN JULIANE

(tager en Kage endnu).

Lad mig ikke glemme, kære Fru Klenau — maa vi benytte Deres Entrée i Aften til Damernes Tøj?

FRU KLENAU.

Med Fornøjelse! Jeg skal lade Døren staa aaben, og stiller min Lejlighed ganske til Deres Raadighed. Er der ellers ikke noget —?

FRØKEN JULIANE.

Jo, vi vilde ogsaa gerne laane et Par Smaating, nogle Champagneglas og Thekopper. —

FRU KLENAU.

Alt hvad De ønsker — lad os gaa ind og se, hvad jeg har. Hemming — naa han er her ikke — Frants, vil Du ikke nok lukke Hjørneskabet op, Laasen er saa trang.

FRANTS.

Jeg skal forsøge!

(FRU KLENAU, FRØKEN JULIANE og FRANTS gaa ud i Spisestuen.)

MAGNA
(venligt).

Naa lille Andrea, hvordan gaar det saa Dig?

ANDREA
(sætter Glassene paa Bakken).

Jo tak, Frøken Magna — jeg klager ikke.

MAGNA.

Det er saa morsomt, at Du er her hos Fru Klenau, saa jeg engang imellem faar dig at se.

Saa kommer jeg altid til at tænke paa den Tid, hvor vi legede sammen hjemme paa Landet.

ANDREA.

Ja, vi har rigtignok havt mange glade Timer sammen, om ogsaa Frøkenen var et Herregaardsbarn, og jeg et Husmandsbarn.

MAGNA.

Kan Du huske, naar vi legede Skjul paa Kirkegaarden med Præstens Dreng! Der var rigtignok Humeur i Dig dengang.

ANDREA.

Det er der saamæn endnu, Gud bedre det, havde jeg nær sagt.

MAGNA.

Nu har jeg hørt det med! Klager Du over at have et godt Humeur?

ANDREA.

Jo, for Herskaberne er nu saadan, at de helst ser, at man ikke bryder sig om andre Fornøjelser end at gaa i Kirke; og det er meget kedeligt for mig, for jeg er rent gal efter at danse, og jeg kan slet ikke indse, at der er noget ondt i det.

MAGNA.

Det er der heller ikke! Men jeg troede, Du var forlovet?

ANDREA
(lidt usikker).

Ja, det er jeg nok — med Naalemager Jeppesen — et rigtig pænt, skikkeligt Menneske, der sidder i en god Forretning.

MAGNA.

Hvorfor ser Du saa modfalden ud ved det

ANDREA.

Jo, for det er saa kedeligt med ham, han bliver tvær, blot jeg ser paa en Anden, og med ham kan jeg jo ikke danse, for han har Klumpfod.

MAGNA.

Men kunde Du saa ikke lade være at danse — for hans Skyld?

ANDREA.

Nej, for — — for jeg bryder mig ikke om ham mere; jeg vil gøre det forbi — i Morgen vil jeg skrive det til ham.

MAGNA.

Aa nej, Andrea, naar han er et rart Menneske, der holder af Dig!

ANDREA.

Ja, han er nok rar, men han er ikke som —
(stanser) Der mangler ham noget, som jeg ikke
kan forklare, noget som er ved de fine Herrer.
Saadan som de forstaar at tale til En, og som
Hr. Heller — —

(stanser igen.)

MAGNA

(studser).

Heller — hvad han?

ANDREA.

Aa, ikke noget.

MAGNA.

Andrea — han har da ikke sat Dig Fluer
i Hovedet?

ANDREA

(undvigende).

Nej, nej —

MAGNA.

Jo vist har han — jeg kan se det paa Dig.

ANDREA.

Men er han ikke mageløs elskværdig? At
danse med ham, det er som at svæve i Himme-
rige! Som han lægger Armen om Livet paa

En, blødt og dog fast, og hvisker de mest henrivende Ting, der gaar fra Øret lige lukt ned i Hjertet! Og saa morsom han er, og saa flot — altid giver han Champagne og Sukkergodt —

MAGNA.

Sig mig — kysser han Dig ogsaa, Andrea?

ANDREA

(forlegen).

Det er kun sket en ganske enkelt Gang, og saa har jeg ved Gud ogsaa været vred paa ham.

MAGNA.

Er Du ofte ude med ham?

ANDREA.

Aa ja, saamæn! I Aften skal jeg paa Balsammen med ham i Borgerforeningen — De maa for Himlens Skyld ikke sige det til Nogen.

MAGNA.

I Aften! Men han skal jo til Konfirmation inde hos os.

ANDREA.

Ja, det véd jeg nok, men han gaar blot lige inden for og viser sig, saa mødes vi paa Ballet Klokken ti. Aa, hvor jeg glæder mig, jeg skal danse med ham den hele udslagne Nat.

MAGNA.

Men har Du faaet Lov?

ANDREA.

Nej, vist har jeg ej, for jeg var ogsaa paa Bal i forrige Uge, men saa har jeg bildt Fruen ind, at jeg skulde hen og vaage hos min syge Faster. Man maa hjælpe sig, som man kan! Naa, tys, der er de andre.

(FRØKEN JULIANE og FRANTS komme ind fra Spisestuen. ANDREA tager Bakken og gaar ud.)

MAGNA

(for sig selv).

Nej, nej, det maa ikke ske!

FRANTS.

Saa vil jeg tillade mig at tage Afsked.

FRØKEN JULIANE.

Vi har vel den Fornøjelse at se Dem i Aften?

FRANTS.

Jo, jeg takker! (rækker MAGNA Haanden) Altsaa, paa Gensyn, Frøken Magna!

MAGNA

(sagte).

Kom ind i denne Stue i Aften Klokken halv ti — jeg vil gerne tale med Dem.

FRANTS
(ligeledes).

Vel — jeg skal komme.

(Han gaar med en Hilsen ud i Entréen).

FRØKEN JULIANE.

Hvad var det, Du hviskede til Hr. Heller?

MAGNA
(lidt usikker).

Aa, ikke noget videre.

FRØKEN JULIANE.

Jeg synes jeg hørte — Magna — satte Du ham ikke Stævne et eller andet Sted?

MAGNA.

Naa ja — Du maa forresten gerne vide det. Jo, jeg bad ham komme her ind i Aften Klokken halv ti — jeg vil tale med ham.

FRØKEN JULIANE.

Men Gud forbarme sig — om hvad?

MAGNA.

Om Andrea. Hun er aldeles væk i ham, og han — ja han drikker Champagne med hende, han hvisker til hende, han kysser hende — i Aften vil han danse med hende den hele udslagne Nat --

FRØKEN JULIANE.

Jeg beder Dig, forskaan mig!

MAGNA.

Aa, det er en Skam af ham at sætte hende saadant noget i Hovedet, og det vil jeg sige ham, før hun slaar op med sin Forlovede.

FRØKEN JULIANE.

Men er Du fra Forstanden! Vil Du holde Stævnemøde med den — Laps, for at tale med ham om hans upassende Forhold til en Tjenestepige?

MAGNA.

Ja, vist vil jeg saa, han maa slet ikke gaa paa det Bal! Skal han have Lov til at gøre hende ulykkelig, min rare lille glade Andrea!

FRØKEN JULIANE.

Naar det endelig skal være, saa lad mig med et Par formanende Ord —

MAGNA.

Jo, pyt, det vilde han nok bryde sig om! Nej, jeg vil selv tale med ham — jeg alene!

FRØKEN JULIANE.

Aa Magna — Du giver mig mange graa Haar!

MAGNA.

Ja, selv i Dine forlorne Fletninger, stakkels Tante!

FRØKEN JULIANE.

Jeg forbyder Dig at gaa her ind!

MAGNA.

Sæt jeg saa gjorde det alligevel! Der er jo ikke noget ondt i det.

FRØKEN JULIANE.

Det er det samme! En ung Pige kan mindst af alle sætte sig ud over, hvad der er passende.

MAGNA.

Er det da virkelig den eneste Rettesnor! Er der ikke noget, der er mere værd! Naar jeg nu tror, at jeg, ved at tale et Kvarters Tid med et Menneske, selv om det er et Mandfolk, maaske kan redde en gammel Legekammerat fra at gaa til Grunde, eller i ethvert Tilfælde fra at græde mange bitre Angrens Taarer, skal jeg saa grunde paa, om det er passende eller ej? Nej, min Sandten om jeg gør!

FRØKEN JULIANE.

Det hjælper ikke! Der maa nu engang være fast afstukne Grænser for at værgе om den gode Tone og Moralen!

MAGNA.

Naar Grænserne er saa snevre, saa maa Du undskylde — saa siger jeg — pyt med Moralen!

FRØKEN JULIANE.

Magna, Din Egensindighed gaar snart for vidt.

MAGNA.

Ja, det véd jeg nok.

FRØKEN JULIANE.

Og dog er jeg vis paa, at Du i Dit Indre giver mig Ret.

MAGNA.

Ja vist har Du Ret — det har Du altid — paa saadan en irriterende flad og sjælløs Maade. Aldrig kan Du løfte Svingfjedrene en Smule i Vejret — altid tripper Du paa Jorden som en Perlehøne. Aa, det kan formelig koge i mig, naar jeg hører Dig og Dine Hækleveninder kritisere og sønderplukke en kaad uoverlagt Streg eller en stærk Følelse, der giver de selskabelige Hensyn en god Dag.

FRØKEN JULIANE.

Ja, men Du føler jo dog altsaa, at jeg har Ret.

MAGNA.

Ja, men jeg føler ogsaa, at jeg har Ret — jo jeg har! Jeg kan ikke saadan sige hvad jeg mener — jeg kan ikke i det enkelte Tilfælde forsvare mig imod Din Artighed og Din Tante-overlegenhed, men jeg véd alligevel med mig selv, at der er noget, der er mere værd end at være et korrekt og velopdraget Medlem af det højere Selskabsliv, og det er at være et Menneske — et Menneske med et varmt Hjerte og en stærkt bevæget Sjæl, om man saa ogsaa engang imellem synder mod det nette og det passende!

FRØKEN JULIANE.

Nej, véd Du hvad, min Pige —

MAGNA.

Hør, Tante, hvis aldrig Nogen gjorde ét eller andet, der er bindegalt i snerpede gamle Jomfruers Øjne, aldrig lo ad deres stive Forskrifter, hvis vi alle sammen til Hobe var en Flok artige Paaskelam, hvor tror Du saa, de blev af, de Mennesker, der er os de kæreste — hvad tror Du saa det blev til, alt det der faar Hjertet til at banke, og Blodet til at pulsere — hvad var der saa at elske, naar der ikke var noget at tilgive.

FRØKEN JULIANE.

Aa, Magna, Magna — Du har en farlig

Natur, som fordrer megen Omhu — megen Beskæring —

MAGNA.

Det kan gerne være, men ikke af Dig.
(kysser hende) Du gamle dydsirede Tante Juliane
— jo mere Du beskærer mig, jo flere vilde Skud
tror jeg der mylrer frem.

(FRU KLENAU og HEMMING komme ind fra Spisestuen.)

FRU KLENAU

(til FRØKEN JULIANE).

Se saa, nu har jeg taget de Sager frem,
De ønskede at laane.

FRØKEN JULIANE.

Tak skal De have!

MAGNA.

Nu tror jeg, at jeg vil gaa! (ser sig om) Men
Gud véd hvor jeg har gjort af mit Lomme-
tørklæde —

HEMMING.

Maa jeg ikke hjælpe Dem at søge.

(De gaa hen i Baggrunden af Stuen, idet de under de følgende
Repliker søge efter Lommetørklædet.)

FRU KLENAU

(til FRØKEN JULIANE).

Skulde der ellers være noget, De ønsker,

saa henvend Dem blot til Andrea. Hun véd Besked med alt her i Huset.

FRØKEN JULIANE.

Ja, jeg véd nok, at De har megen Tillid til hende, et andet er, om hun fortjener den. Andrea er ikke nogen ærbar Pige, Fru Klenau.

FRU KLENAU.

Aa, jeg véd nok, at hun er noget fornøjelses-syg, men ellers er hun en rar og flink Pige. Herregud — lad hende saa more sig et Par Aar — jeg kan jo alligevel ikke svare for mine Tjenestefolks Moral.

FRØKEN JULIANE.

Men det er dog et Ansvar, man har, og nu hvor Velgørenheden har oprettet adskillige Lokaler, hvor anstændige Piger kan tilbringe Fritiden med Foredrag og Bibellæsning, — —

FRU KLENAU.

Tror De ikke, at det i den Alder er en mager Erstatning for en Svingom! Og véd De hvad, jeg synes ofte, vi forlanger for megen Resignation af vore Tjenestepiger. De maa tidt Aften efter Aften pynte de unge Damer til Bal, mens vi saa godt som aldrig byder dem en Fornøjelse, der passer til deres Aar.

FRØKEN JULIANE.

Aa, de finder den nok selv, naar Arten er i dem, og naar de saa hjælpes paa Gled af principløse Personer som Deres Neveu, Hr. Heller —

FRU KLENAU.

Hvordan?

FRØKEN JULIANE.

Ja, hør nu blot — i Aften —

(HEMMING og MAGNA komme nærmere. FRØKEN JULIANE fjerner sig lidt med FRU KLENAU og taler sagte men ivrigt til hende, idet hun et Par Gange peger paa MAGNA).

MAGNA.

Nu skal De saamæn ikke lede længer efter det tossede Lommetørklæde! Jeg har maaske tabt det paa Gaden.

HEMMING.

Hvordan saa det ud — maaske vi finder det senere.

MAGNA.

Det var et lille et, kantet med Brysseler Kniplinger.

HEMMING.

Altsaa en kostbar Genstand?

MAGNA.

Ja, men det bryder jeg mig ikke en Smule om. Det er forresten rædsomt med mig, for det er det fjerde Lommetørklæde, jeg har sat overstyr i denne Uge, foruden et Par Hansker og en Paraply. Jeg er altid saa uheldig.

HEMMING

(smiler).

Kunde det ikke være begrundet i andet end Uheld.

MAGNA

(ler).

Aa, pas De Dem selv!

HEMMING.

Lad os se om det ikke er kommet i Moders Sykurv.

(De gaa hen ved Bordet. FRØKEN JULIANE og FRU KLENAU komme nærmere.)

FRØKEN JULIANE

(med et Blik paa MAGNA).

Ja, er det ikke uberegneligt, hvad hun kan finde paa, og hvad skal jeg nu gøre! Jeg kan jo dog ikke forlade mine Gæster for at holde Vagt her inde! Kan De ikke hjælpe mig, søde Fru Klenau — enten indfinde Dem her henad halv ti, eller holde Deres Neveu fra at komme.

FRU KLENAU.

Nej, undskyld mig, jeg vil ikke have noget med Deres Nieces Opdragelse at gøre. Jeg er hende ikke sympathetisk, det føler jeg godt, skøndt jeg har kendt hende fra Barnsben af. Naa, man kan ikke behage alle, og hun kommer mig jo heldigvis ikke ved. Den Sag betragter jeg som noget, der aldeles ikke er kommet mig for Øre.

FRØKEN JULIANE

(halvt for sig selv).

Saa maa jeg jo selv se, hvad jeg kan gøre.

ANDREA

(i Spisestuedøren).

Jeg kan ikke faa Halvdelen af Glassene stoppet i den Kurv.

FRØKEN JULIANE.

Men Gud — de skal være der allesammen!

(Hun gaar ud i Spisestuen, fulgt af FRU KLENAU og ANDREA.)

MAGNA

(til HEMMING).

Nu vi er alene, skal De sige mig, hvorfor De gik saa pludselig før?

HEMMING.

Aa —

MAGNA.

Jo, De skal sige mig, hvorfor De tidt er saa uvenlig, næsten uartig mod mig.

HEMMING
(undvigende).

Det er naturligvis ikke min Mening —

MAGNA.

Jeg bebrejder Dem ikke, at De ofte siger mig ubehagelige Sandheder, det synes jeg netop om, naar de er godt mente, men i den sidste Tid er det ligesom De slet ikke kunde lide mig.

HEMMING.

Det er fordi — hvor kan De være saa fortrolig ligeoverfor unge Herrer — især Frants — hvor kan De! Naar De vidste det Selskab, han ofte søger!

MAGNA.

Aa — det véd jeg nok, men der er alligevel saa meget rart ved ham, og saa morer jeg mig saa godt med ham.

HEMMING.

Naa, hvad Ret har jeg til at blande mig i, hvordan De bærer Dem ad, men De véd ikke hvor jeg lider ved det! Aa, Magna, det er

fordi jeg har Dem saa kær, ja — — jeg elsker Dem, jeg kan ikke holde det tilbage. Jeg troede aldrig, De skulde faa det at vide, og det er saa dumt af mig, at jeg har sagt Dem det. Jeg véd godt — De bryder Dem slet ikke om mig — tung og solid som jeg er! Men netop derfor — jeg elsker alt det hos Dem, som jeg savner hos mig selv, Deres frejdige Sind — Deres Livsglæde — Deres Ansigt der vexler som Sol og Skygge — hvor jeg drages mod det altsammen, hvor jeg kunde indsuge det Time for Time — altid!

MAGNA

(tier bevæget og trækker sig lidt tilbage).

HEMMING.

Men godt for Dem at det ikke bliver Tilfældet! Skinsyg som en Drage vilde jeg vaage over min Skat, og pine Dem og mig selv til Døde ved at se Dem strø Deres Venlighed til alle Sider.

MAGNA.

Aa, hvad betyder saa et Smil og et spøgende Ord! Hvor kan De forvexle den Slags med det, der er mere værd. (lidt tøvende.) De maa huske — det, der er dybest inde, er bedst gemt, og naar jeg har været anderledes mod Dem end mod andre, saa er det fordi — fordi jeg har holdt mest af Dem af alle.

HEMMING
(glad).

Aa, Magna —

MAGNA.

Jeg har altid holdt mest af Dem — altid! Med de andre spørger jeg og ler og pludrer — og glemmer det med det samme! Mod Dem kan jeg ikke være saadan, men naar jeg har været sammen med Dem, saa synes jeg, at Menneskene er saa gode og Livet saa smukt, og at jeg kun holder af, hvad der er godt og rent og kønt. Jeg tror i Grunden, at det først var Deres Stemme, jeg holdt af. Jeg syntes den lignede et gammelt Musikstykke, en dejlig — lidt vemodig Melodi. Men nu synes jeg kun, den ligner Dem selv — saadan som De er, og saadan som jeg holder af Dem.

HEMMING
(vil omfavne hende).

Aa, hvilken Lykke — kære Magna —

MAGNA
(trækker sig tilbage).

Nej, nej — jeg tør ikke — hvor mange hundrede Gange har jeg ikke faaet at høre, at Den, der blev — blev gift med mig, var at beklage.

HEMMING.

Da tør jeg magelig vove det.

MAGNA.

Men De véd ikke, hvor gruelig mange Fejl jeg har. De siger jeg er egenraadig, stædig, ubetænksom, uopdragen, uordentlig, ødsel, let-sindig, koket, forkælet, og en Masse andre Ting, som jeg ikke lige nu kan huske —

HEMMING.

Selv om alle de Adjektiver passede paa Dig, vilde det ikke afskrække mig. Det er maaske Dine Svagheder, jeg elsker aller mest, for uden dem var Du ikke Den, Du er. Nu jeg véd Du holder af mig, skal ingen Magt i Verden faa mig til at slippe Dig. (drager hende til sig)

MAGNA.

Hemming, vil Du virkelig have mig.

HEMMING.

Kom, lad os strax gaa ind til Moder sammen.

MAGNA

(ængstelig).

Nej, aa nej, Hemming, jeg tør ikke! Hun kan ikke lide mig, det véd jeg godt — hun er altid saa isnende kølig —

HEMMING.

Vist ej — kom nu! Det er dog det rigtigste at sige det til hende strax, ikkesandt?

MAGNA.

Aa nej — kan vi ikke vente lidt?

HEMMING.

Maaske hun i første Øjeblik vil blive lidt — lidt overvældet, men det maa Du ikke misforstaa —

MAGNA.

Du kan godt sige det lige ud — hun vil tage sig meget nær, at Du har forlovet Dig, og især med mig.

HEMMING.

Hvor kan Du tro det — hvem kan andet end synes om Dig!

MAGNA

(lytter).

Jeg tror, jeg hører hende — saa løber jeg min Vej. (gaar nogle Skridt og kommer tilbage) Tak, Hemming, fordi Du holder af mig!

(Hun kysser paa Fingeren og løber ud gennem Entréen. Kort efter kommer FRU KLENAU ind fra Spisestuen.)

FRU KLENAU.

Er Du her, min Dreng! Jeg troede næsten, Du var gaaet ud.

HEMMING.

Moder, kom — jeg maa tale med Dig!

FRU KLENAU

(ængstelig).

Der er da ikke noget i Vejen?

HEMMING

(lidt usikker).

Nej, tvertimod — jeg er saa lykkelig, som jeg troede, jeg aldrig kunde blive! Allerførst maa jeg aabne mit Hjerte for Dig, og jeg haaber — nej, lad mig hellere sige det ligefrem — jeg er bleven forlovet.

FRU KLENAU.

Hvad er det, Du siger — hvornaar — hvordan — aa nej, nej —

HEMMING

(tager hende kærligt om Skulderen).

Min kæreste Moder, jeg var nok bange for, at det vilde gøre et stærkt Indtryk paa Dig!

FRU KLENAU.

Saa er det altsammen forbi.

HEMMING.

Nej, sig ikke det, min egen, kære, lille Mamse! Maa jeg kalde Dig det, ligesom jeg gjorde, da jeg var lille? Hvor kan Du tro, at jeg ikke altid vil holde lige meget af Dig. Du bliver jo kun rigere, faar to Børn istedetfor ét, og naar rigtig Du lærer Magna at kende, saa —

FRU KLENAU
(farer sammen).

Magna! Er det Magna Eggers, Du har forlovet Dig med?

HEMMING.

Ja, det sagde jeg jo.

FRU KLENAU.

Nej, det har Du ikke sagt.

HEMMING.

Hvor kunde det være en anden! For mig er det som hele Luften er fyldt med det Navn — som det lyder allevegne — inden i mig og omkring mig.

FRU KLENAU.

Er det hende — aa, saa mister jeg Dig helt. Og jeg som troede, Du ikke kunde med hende — at hun frastødte Dig — saarede Dig —

HEMMING.

Det var, fordi jeg elskede hende og led derved, det føler jeg nu.

FRU KLENAU

(heftig).

Og til det tankeløse Pigebarn, som Du gik ligegyldig forbi for nogle Maaneder siden, skal jeg give min Søn, mit Barn, min Eneste, blot fordi hun har et Par rosenrøde Kinder og klare Øjne. Hvormed har hun fortjent, at jeg for hendes Skyld skal glemmes og forskydes. Hvis hun er saa bedaarende, som I siger, kan hun vel faa ti for én, og jeg har kun Dig — Dig alene.

(græder.)

HEMMING.

Men Moder — tag det dog ikke saadan — Du gør mig altfor bedrøvet! Hvor kan Du tro, at jeg nogensinde kan glemme, hvad Du har været for mig — mine Barneaar — Dine udbredte Arme, naar Du tog imod mig! Tror Du, jeg kunde glemme, hvor jeg har tyt til Dig med hver en Sorg og Glæde — nej, tro mig — Du er ligesaa fastgrot til mit Hjerte som jeg til Dit.

FRU KLENAU.

Ja, ikkesandt, min egen Dreng — aa, men saa bliv hos mig.

HEMMING.

Det kan jeg ikke.

FRU KLENAU.

Hvorfor vil Du dog kaste Dig hovedkulds ind i en Forlovelse, saa ung som Du er. Netop nu ligger et frit, glad Ungdomsliv for Dig! Netop nu skulde Du fra Bøgerne gaa ud i Livet, se, høre, nyde og forstaa! Du skulde udvikles, modnes — blive til en Mand, og saa stanser Du det hele, stænger Dig inde i en maaske aarlang Forlovelse, eller et altfor tidligt Ægteskab med Børnevrvøl og Bekymringer — alt det, der affalmer Ungdommens Friskhed — brug dog Din Fornuft, hvis Du har en Kende tilbage — er det ikke Vanvid?

HEMMING.

Maaske, men jeg kan ikke opgive Magna.

FRU KLENAU.

Men saa vent idetmindste — vent begge to. Ogsaa hun er jo saa ung — atten eller nitten Aar, tror jeg. Se jer dog først om begge to, lær at forstaa Livet og hinanden, og kan I saa ikke opgive hinanden, saa har I da Tiden for jer, ved jeg. Vent!

HEMMING.

Det Ord skurrer i Øret, naar man er forelsket, og jeg har jo sagt Dig, at jeg elsker hende.

FRU KLENAU.

Naturligvis! Hvem har ikke elsket i den Alder, og hørt op at elske, og elsket endnu engang, og atter maaske? Tror Du, at I nu — I to Børn — er færdige med alle Livets Brydninger og Tillokkelser —

HEMMING.

En Anden kunde tage Magna fra mig.

FRU KLENAU.

En Anden! Der ser Du, hvor meget Du stoler paa hendes Kærlighed.

HEMMING.

Det gør jeg — nu stoler jeg paa den! Jeg følte før, at hun elsker mig.

FRU KLENAU.

Tror Du, hun véd, hvad virkelig Kærlighed er! Aa, kan dog en Moder slet ingenting gøre, naar hun ser sin Søn blindt hen give sig et ulykkeligt Liv i Vold.

HEMMING.

Et ulykkeligt Liv, siger Du?

FRU KLENAU.

Saa vist som noget bliver Du ulykkelig med Magna, kan ikke blive andet! Husk paa, af Naturen er Du alvorlig, fordrer meget, hvor Du giver meget. Er hun skabt til at være en rolig og kærlig Hustru og Moder?

HEMMING.

Naar først hun bliver gift, saa —

FRU KLENAU.

Saa vil hun fremdeles være, som hun er — en opsætsig, behagesyg lille Tingest, saa ubeständig som Skum paa Vand, der straalere og spiller i Solen, men bliver til ingenting, naar man vil gribe om det.

HEMMING.

Du gør hende Uret! Hun har Hjertet paa rette Sted og ypperlige Evner —

FRU KLENAU.

Ja, til at fordreje Hovedet paa en ti, tolv unge Fyre ad Gangen, dertil har hun Evner, og dem forstaar hun at bruge —

HEMMING.

Du maa ikke tale saadan om Magna, det vil jeg ikke høre paa.

FRU KLENAU.

Men kan Du da ikke se, til hvilken Grad hun er letsindig og koket?

HEMMING.

Det er hun ikke — maaske lidt ubetænksom.

FRU KLENAU.

Hun vil bringe Dig til Fortvivlelse, vil hun. Endnu i Aften havde hun sat Frants Heller Stævne her Klokken halv ti — mens der er Selskab der inde —

HEMMING

(heftig).

Det er ikke sandt — det kan ikke være sandt!

FRU KLENAU.

Saa vist jeg lever, er det sandt, og hun var i Stand til at komme, trods sin store Kærlighed til Dig.

HEMMING

(halvt for sig selv).

De hviskede sammen før — aa nej, nej, det er umuligt — umuligt!

FRU KLENAU.

Maaske! Du kan jo komme og se ad!

(FRØKEN JULIANE kommer ind fra Spisestuen med et Papir i Haanden. HEMMING gaar hurtigt ud).

FRØKEN JULIANE.

Se saa, søde Fru Klenau, nu har jeg skrevet en Liste paa de Smaating, vi har laant. (læser) Fire og tyve Champagneglas, tyve Isassietter, og De ser — nogle Gafler — jeg skal nok være pæn om det.

FRU KLENAU
(adspreddt).

Aa —

FRØKEN JULIANE.

Ja, nu vil jeg gaa ind og tale et Par Ord i Ro med min lille Konfirmandinde! Desuden skal jeg lave Sildesalat til i Aften.

(Hun gaar ud i Entréen).

(Tæppet falder.)

ANDEN AKT.

Samme Stue. Der er mørkt, kun en lille Hængelampe udbreder et svagt rødt Skær. ANDREA gaar nynnende om og gør i Orden.

ANDREA

(ser paa Uhret).

Snart halv ti! Saa maa jeg nok se at faa Balkjolen paa og komme afsted!

(FRØKEN JULIANE kommer ind fra Entréen.)

FRØKEN JULIANE.

Er Du der, min kære Magna — (kommer nærmere)
Aa, det er Andrea!

ANDREA.

Er der noget, jeg kan hjælpe Frøkenen med?

FRØKEN JULIANE.

Nej tak — men jeg befandt mig ikke rigtig vel, saa jeg gik her ind for at sidde et Øjeblik i Ro. Men jeg troede, De skulde ud?

ANDREA.

Ja, jeg skal hen til min syge Faster — jeg vilde blot først gøre det lidt hyggeligt, til Fruen kommer.

FRØKEN JULIANE.

Hm — besøger De ofte Deres Faster?

ANDREA.

Aa — ikke saa ofte som jeg burde.

FRØKEN JULIANE

(skarpt).

Da var det vist ønskeligt, om De, ved at se, hvad Livet kan bringe af Lidelser og Kummer, kunde stemmes til lidt mere Eftertanke og mere Ro.

ANDREA.

Aa Gud, jeg har saamæn meget mere Ro, end jeg skøtter om.

FRØKEN JULIANE.

Det betvivler jeg ikke, men De burde, mens det endnu er Tid, vende Deres Tanker mod noget andet end fordærvelig Tant og usunde Fornøjelser.

ANDREA.

Aa, hidtil har de Gudskelov ikke taget paa mit Helbred.

FRØKEN JULIANE.

De véd godt, det er den aandelige Sundhed, jeg taler om! Det kan De se udviklet i en lille Bog af Pastor Mortensen, som jeg skal laane Dem — Maaske den kunde bibringe Dem lidt Alvor.

ANDREA.

Ja tak, men Alvor er der da altid nok af — jeg synes nu, det er bedre at søge efter Glæden.

FRØKEN JULIANE.

Der gives Glæder af forskellig Art — den rene Glæde, der følger med Pligternes Opfyldelse —

ANDREA.

Ja, den bestaar for mig i at vaske og stryge og den Slags, det kan man jo gerne sige er en ren Glæde. Det er ogsaa rart at gøre, hvad man skal, men der er ogsaa en anden Glæde, jeg synes bedre om — den der kommer, naar man er, hvor der er Musik og Lystighed og glade Ansigter. Aa — saa kan det give ligesom et helt Sæt i Én, saa man faar Lyst til at raabe af fuld Hals: „Hvor det er dejligt at leve — dejligt at være ung og glad og sund —“

FRØKEN JULIANE.

Paa den Art Glæde bør man ikke bygge sit Liv.

ANDREA.

Det kan gerne være, Frøken, men hvis man ikke havde saadanne Øjeblikke, saa synes jeg ikke, det var værd at leve, og hvis De siger, det er en Synd, saa har De saamæn aldrig kendt det, eller glemt det igen, for jeg er vis paa, at i de Timer, hvor man er rigtig glad og fornøjet, der mener man det ogsaa bedst med andre.

FRØKEN JULIANE.

Hm — (gaar utaalmodig frem og tilbage) Frøken Magna har vel ikke været inde i denne Stue i Aften?

ANDREA.

Nej.

FRØKEN JULIANE.

Heller ikke nogen Anden?

ANDREA

(nysgjerrig).

Hvordan — Frøkenen mener da vel aldrig en Herre?

FRØKEN JULIANE

(irriteret).

Det spurgte jeg ikke om.

ANDREA

(for sig selv).

Aa, er det saadan fat! (højt med en troskyldig Mine)

Nej, jeg har slet ikke set Frøken Magna. Hun bad mig rigtignok i Middags, om jeg ikke nok vilde sørge for, at her var lidt lunt — saadan ved det Lag Klokken ti i Aften —

FRØKEN JULIANE

(studser).

Men Gud — har jeg hørt fejl, er det først om en halv Time — ja, saa længe kan jeg rigtig ikke staa her og vente.

ANDREA.

Hvordan —

FRØKEN JULIANE.

Jeg mener — hm — jeg har rent glemt, at jeg skulde skænke Limonaden! (gaar hen imod Døren)
Men jeg kommer nok her ind igen — bagefter.

(Hun gaar ud i Entréen.)

ANDREA

(ser efter hende og ler).

Bagefter! Ja, det haaber jeg ogsaa. Godt var det da, at jeg fik hende afsted. I saadanne Tilfælde er det, man maa hjælpe sine Venner. Frøken Magna er ellers en rar Én! Der staar hun og præker Dyd for mig, og saa holder hun selv Stævnemøde. Blot hun nu vilde komme. (lytter) Jo, der er hun! Hør, det er forfærdelig morsomt!

(MAGNA kommer ind fra Entréen. Hun er klædt i lys
Selskabsdragt.)

MAGNA.

Hvad, er Du her, Andrea!

ANDREA.

Deres Tante var her lige — skal jeg kalde
paa hende?

MAGNA.

Nej, for alt i Verden — —

ANDREA

(ler).

Nej, jeg kunde nok regne ud, at det ikke
var for hendes Skyld, De kom! Aa, Frøken
Magna, hvor De dog ser smuk og glad ud, og
hvor det er en yndig Kjole, De har paa! Hvis
jeg fik saadan en Dragt paa i Aften, Gudvéd,
hvad saa Hr. Hel—

MAGNA.

Heller kommer slet ikke til det Bal, Andrea!

ANDREA

(halvt grædende).

Hvad! Kommer han ikke — hvorfor dog?

MAGNA.

Fordi jeg ikke vil have det. (lytter) Der er han — gaa saa Din Vej — hører Du! Jeg vil tale med ham.

ANDREA

(slukøret).

Men Gud, er det ham!

(Hun gaar nølende ud i Spisestuen, i samme Øjeblik FRANTS
HELLER kommer ind fra Entréen.)

FRANTS.

Frøken Magna — her er jeg, som De ønskede!
(vil kysse hendes Haand.)

MAGNA

(trækker Haanden til sig).

Nej, nej, sæt Dem nu ned! De har vist været forbavset over, at jeg bad Dem komme her; men inde hos Bedstemoder er der saa mange Mennesker, og jeg vilde saa gerne tale lidt med Dem i Ro i Aften om Andrea — og om mig selv.

FRANTS

(studser).

Om Andrea?

MAGNA.

Det var Deres Hensigt at gaa paa Bal med hende i Nat, ikkesandt?

FRANTS
(forlegen).

Hvem har sagt Dem det?

MAGNA.

Hun selv.

FRANTS.

Naa ja — vi havde talt lidt om det, men derfor —

MAGNA.

Vær ikke bange — jeg skal ikke holde nogen Straffepræken; jeg vil blot sige til Dem — De maa ikke gøre hende ulykkelig, Heller.

FRANTS.

Jeg har virkelig ikke tænkt paa det!

MAGNA.

Nej — netop! Derfor er De godt paa Veje til det. Andrea er forelsket i Dem eller lige ved det.

FRANTS.

Vist ikke — De tager fejl!

MAGNA.

Det troer jeg ikke. Hun vil slaa op med sin Kæreste, et skikkeligt Menneske, der holder af hende —

FRANTS.

Tror De, jeg har det paa min Samvittighed

MAGNA.

Ja, jeg saa jo, hvor hendes Øjne lyste, og hendes Læber bævede, da hun talte om Dem. Hun skulde blot vide, at De ikke mener det mindste med det og siger det samme til mig og mange andre — aa Heller, det er ikke rigtigt af Dem.

FRANTS.

Nej, naturligvis — det er det ikke, men lykkelig Dem, der ikke har værre Ting at staa inde for, end at have danset og fjaset med en køn Kammerpige.

MAGNA.

Det vil jeg gerne tro, men saa dans og fjas med andre, ikke med hende. Lad være at gaa paa det Bal i Aften! Jeg skal sige Dem, jeg holder af hende — jeg har leget med hende, da jeg var lille, og jeg vilde tage mig nær, hvis det skulde gaa hende galt i Livet. De skal lade hende gaa i Fred og være glad med sin Naalemager! Væk ikke Tanker hos hende, som kun kan ende med Sorg.

FRANTS.

Vel! Det lover jeg Dem — hvilket Ønske af Dem vil jeg ikke opfylde.

MAGNA.

Tak, det vidste jeg nok.

FRANTS.

Godt at De har sagt mig det i Tide! Nu kan jeg roligt sige, at jeg ikke har meget paa min Samvittighed — De har Ret, hun betyder ingenting for mig; hvis hun tror det, gør det mig ondt.

MAGNA.

Ogsaa mig.

FRANTS.

Men endnu mere ondt gør det mig, at De kan tro, at jeg nogensinde i mine Tanker har blandet Dem sammen med Jomfru Andrea. De er noget for Dem selv! Jeg véd nok, det er ikke Øjeblikket at tale om det, men De maa dog have mærket, at der bag min Spøgen og Pjanken har været en virkelig Følelse til Stede.

MAGNA

(tier.)

FRANTS.

Selv om jeg nok saa galt har kastet mig ind i et letsindigt Liv — jeg gør mig ikke bedre, end jeg er, saa er der dog endnu lidt hos mig, som er uberørt og ægte, og alt det, der findes,

det er gaaet op i, hvad jeg føler for Dem. Magna, tror De ikke, at jeg holder af Dem med det bedste, der er i mig, hvor meget Laban jeg end er.

MAGNA.

Jo, jeg tror det — ellers havde jeg ikke talt til Dem, som jeg her har gjort, og derfor syntes jeg ogsaa, at jeg selv vilde fortælle Dem — sige Dem — (stanser) Heller, jeg er i Dag bleven forlovet med Deres Fætter Hemming.

FRANTS

(bestyrtet).

Forlovet — De — med Hemming —

MAGNA.

Der er endnu Ingen, der véd det, og jeg beder Dem betragte det som et Tegn paa mit Venskab for Dem, at jeg siger det til Dem, først af alle.

FRANTS

(søger at beherske sig).

Maa jeg saa tillade mig at ønske Dem til Lykke, Frøken Eggers!

MAGNA.

Nej, nej, Heller, jeg vil ingen tom Komplimenteren have af Dem. De forstaar — det

havde jo været lettere for mig — maaske for os begge — ikke at sige Dem dette selv, men jeg syntes, det var kønnest og ærligst at gøre det — jeg vilde ikke have, at De skulde faa det at vide af Fremmede eller af et Kort.

FRANTS

(tier og ser bort).

MAGNA.

Og saa vilde jeg ogsaa gerne tale lidt med Dem derom, engang for alle. Ser De, jeg forstaar fuldt ud, hvor alvorligt det er, det der er sket mig i Dag, jeg kan næsten sige, jeg er lidt bange for det.

FRANTS.

Saa elsker De ikke Hemming!

MAGNA.

Jo, jo — De véd ikke, hvad jeg mener — jeg holder saa uendeligt af ham! Jeg føler, at skal der blive noget af mig, skal jeg blive til et godt og lykkeligt Menneske, maa det blive ved ham. Det jeg føler for ham, kan jeg ikke beskrive, det er en Tillid — en Beundring for hans Tænkemaade og Karakter — jeg kunde næsten sige Ærefrygt — nej, det er noget helt andet — noget, jeg ikke kan udtrykke. Men

MAGNA.

Jeg har villet sige Dem dette, for naar De synes, at jeg er anderledes imod Dem, end jeg før har været, saa maa De ikke tro, det er fordi jeg ikke mere holder af Dem — tvertimod! Naar jeg kommer til at tænke paa den lystige Tid, der nu er gaaet, saa vil altid Deres Ansigt — Deres Stemme dukke op for mig, det er jeg vis paa, for hvad enten man siden hen bliver lykkelig eller ej, saa bliver man altid ved at holde af dem, der var knyttet til Ens glade Ungdomstid.

FRANTS

(med en Bevægelse).

Aa Magna — ti, ser De da ikke, hvor De piner mig.

MAGNA.

Jo, jeg véd nok, at De er lidt bedrøvet nu, og det gør mig saa ondt at vide, at De er det. Men det kunde nu ikke være anderledes. Se saa, nu har jeg sagt Dem, hvad jeg vilde. (tager hans Haand) Jeg vil endnu kun bede Dem, om De vil blive ved at holde en lille Smule af mig — jeg vil nok have Lov at bo i en Krog af Deres Hjerter — den, hvor De har Deres gode Minder.

(HEMMING kommer hurtigt ind fra Entréen.)

HEMMING.

Magna — er det muligt —

MAGNA.

Hemming, hvor har Du dog været — jeg har ventet Dig --

(stanser ved at se paa ham.)

HEMMING.

Det var altsaa sandt — aa min Gud!

MAGNA

(ængstelig).

Hemming, Du maa ikke tro, at jeg her har Uret imod Dig —

HEMMING

(heftig).

Ikke Uret imod mig, naar jeg med mine egne Øjne ser, at Du har Stævnemøde med en Anden, samme Dag Du har lovet mig Troskab. Kan Du benegte, at Du havde sat Frants Stævne her?

MAGNA.

Nej, men jeg kan forklare —

HEMMING

(peger paa FRANTS).

Behøves her nogen Forklaring! Og jeg, som ikke kunde tro det! Aa, i Timer om har jeg strejfet omkring som en Afsindig! Saa havde altsaa min Moder Ret, kan Du bære Dig saadan

ad, saa er Du en kold og beregnende Kokette,
uden Hjerte — uden Sjæl!

MAGNA

(farer sammen).

Jeg tror, den Dom er for streng.

HEMMING.

Lad mig da høre — hvad har Du at sige
il Dit Forsvar?

MAGNA

(stolt).

Intet, efter de Ord.

FRANTS

(lidt usikker).

Men maa jeg da ikke have Lov —

MAGNA.

Nej, et Angreb, som dette, vil jeg ikke for-
svare mig imod. Kom, lad os gaa ind til min
Bedstemoder.

(FRU KLENAU kommer ind fra Entréen)

MAGNA.

Farvel Hemming! Jeg haaber, den Tid vil
komme, hvor De tænker paa mig med mindre
Bitterhed.

(Hun gaar ud gennem Entréen ved FRANTS' Arm, idet hun i
Forbigaaende hilser paa FRU KLENAU.)

FRU KLENAU

(kommer nærmere).

Hemming —

HEMMING

(synker om i en Stol).

Nu har jeg kun Dig; aa Moder — Du véd ikke, hvor jeg er ulykkelig.

FRU KLENAU

(kærligt).

Ja, min egen Dreng, Du er bedrøvet, men bedre nu end siden. Kom, sæt Dig hos mig —

HEMMING.

Nej, lad mig sidde — gaa helst Din Vej!

FRU KLENAU.

Vel, saa gaar jeg!

(Hun klapper ham paa Hovedet og gaar ind i sit Soveværelse. Et Øjeblik efter kommer ANDREA ind med en tændt Lampe og sætter den paa Bordet. Hun gaar derpaa et Par Gange tvivl-raadig frem og tilbage, idet hun af og til tørrer Øjnene.)

ANDREA

(for sig selv).

Nej, jeg maa tale med ham! (nærmer sig til HEMMING) Undskyld, jeg forstyrrer Kandidaten, jeg vilde blot spørge, om De ikke vilde have en Kop The eller noget andet —

HEMMING

(aandsfraværende).

Hvad siger De — om jeg vil have noget —
nej tak! Lad mig blot være!

ANDREA.

Nej, det kan jeg virkelig ikke! Jeg maa
dog sige Dem — bede Dem om Forladelse —
(græder) At tænke sig, at det er min Skyld alt-
sammen, men jeg kunde jo dog ikke vide, at
det skulde gaa saadan. Nu er Fruen vist saa
skrækkelig vred paa mig.

HEMMING

(ligegyldig).

Hvad er det, hun skulde være vred for?

ANDREA.

Jo, jeg skulde jo have været paa Bal i
Aften med Hr. Heller —

HEMMING

(opmærksommere).

Naa — —?

ANDREA.

Og saa var det, jeg løj for Fruen og sagde,
jeg skulde hen og vaage hos min syge Faster.
Aa, nu fortryder jeg saa rædsomt, at jeg har
brugt hende som Skalkeskjul, det stakkels Skind!

HEMMING.

Er hun da ikke syg?

ANDREA.

Jo, det ved Gud, hun er, hun er lam og perplex i den ene Side og tænker ikke paa andet end Død og Begravelse. Hun vil saagar have mig ind i en Begravelseskasse, men jeg siger altid, at skulde jeg gaa hen og dø, saa kommer jeg saamæn ogsaa nok i Jorden.

HEMMING.

Ja vist saa, men —

ANDREA

(græder).

I dette Øjeblik vilde jeg næsten ønske, jeg var der!

HEMMING

(ivrig).

Men hvor kan det da være, at jeg traf min Fætter her — med en Anden?

ANDREA.

Jo, for vi blev jo stoppede.

HEMMING.

Hvordan?

ANDREA.

Jo, jeg glædede mig saa græsseligt til det Bal, og saa kom jeg til at fortælle det til Frøken Magna i Dag — hvor kunde jeg ogsaa vide, at hun vilde lade det gaa videre! Og saa har den tossede Frøken Juliane vist sladret til Fruen, for hun har været saa løjerlig! Men hvis hun nu siger mig op, saa maa Kandidaten hjælpe mig og sige, at naar jeg en anden Gang beder, om jeg maa gaa til min Faster, saa er det den pureste, skæreste, reneste Sandhed — —!

HEMMING.

Ja vel, ja vel, men —

ANDREA

(græder).

For nu er det altsammen lige meget. Frøken Magna behøver saamæn ikke mere saadan som i Aften at bede Hr. Heller lade mig gaa i Fred —

HEMMING

(studser).

Var det derfor, hun kom her ind?

ANDREA.

Ja, det véd Gud, det var, for hun vilde ikke have, jeg maatte gaa ud med ham i Nat! Og godt var det hun kom, for nu véd jeg —

uh de Mandfolk, der er ikke én af dem, man kan stole paa. Jeg stod der bag Døren og hørte hvert Ord! Jeg véd nok, det var ikke rigtigt —

HEMMING.

Nej, men —

ANDREA.

Men jeg fortryder det alligevel ikke! Jeg som bildte mig ind — aa, hvor jeg dog er ulykkelig!

(græder.)

HEMMING.

Tag Dem det nu ikke saa nær.

ANDREA.

Et Held var det da, at jeg ikke havde faaet slaaet op med Jeppesen — han er dog den bedste, han holder af mig! (græder) Hvor kunde jeg ogsaa være saa dum at tro at — hun er jo anderledes smuk og fin —

HEMMING

(studser).

Mener De Frøken Magna — sagde han saadant noget?

ANDREA.

Ja, min Sandten gjorde han saa, men det kunde han have sparet sig, for hun fortalte blot,

at hun var bleven forlovet med Dem. Aa, De kan ikke tænke Dem, hvor nydeligt hun talte om Dem, det kan man rigtignok kalde Kærlighed. Og at jeg saa er Skyld i, at det skulde ende saa gesvindt! Men jeg kan jo dog ved Gud i Himlen ikke gøre for det — kan jeg vel — og nu gaar det ud over mig —

(græder.)

HEMMING.

Nej, vær rolig, Andrea! Ingenting skal komme til at gaa ud over Dem -- det lover jeg Dem.

(FRANTS HELLER kommer ind fra Entréen. Han har Overfrakke paa.)

FRANTS.

Undskyld, jeg kommer igen, Hemming, men jeg maatte tale med Dig.

ANDREA.

Ja, det kan man da forstaa!

FRANTS

(vender sig mod hende).

Andrea — jeg kan ikke gaa paa Bal i Aften.

ANDREA.

Jeg véd det nok, Hr. Heller, og jeg vil heller ikke danse med Dem, hverken i Aften eller nogensinde tiere.

FRANTS.

Saa — ?

ANDREA.

Jeg hørte det, De før sagde til Frøken Magna.

FRANTS.

Saa er De vred paa mig.

ANDREA.

Det kan De da nok begribe, efter alt det, De har bildt mig ind —

FRANTS.

Det gør mig ondt, Andrea —

ANDREA

(formildet).

Det er ikke for det — De har altid været meget net imod mig, og man skal ikke fortryde paa de glade Timer, man har havt, men naar De vil begynde at snakke for en Anden, som De har gjort for mig, saa skal De huske paa, at det er Synd.

(Hun gaar ud i Spisestuen.)

FRANTS

(til HEMMING).

Ja, hun har vel saa sagt Dig alt! Saa

sandt jeg lever, Du kunde have hørt paa hvert Ord, jeg har talt med Magna i Aften.

HEMMING.

Jeg tror det, men hvad hjælper det mig! Jeg saarede hende før saa dybt, at hun ikke tilgiver det.

FRANTS.

Aa jo, det gør hun nok.

HEMMING

(heftig).

Du, der har smisket for hende lige indtil denne Time, vil Du maaske tale min Sag hos hende?

FRANTS.

Nej, det vil jeg ikke, for ogsaa jeg elskede Magna.

HEMMING.

Aa Du —!

FRANTS.

Sig, hvad Du vil — aldrig vil jeg komme til at holde af Nogen som af hende, det føler jeg først rigtig nu, hvor hun er tabt for mig. Aa, hvorfor skal Du ogsaa have alt — jeg ingenting. (fatter sig) Naa, hvor mange her i Verden faar det, de helst vilde! Jeg forstaar

godt, at hun foretrak Dig for mig, og før vilde jeg miste min Ære end røkke ved hendes Kærlighed til Dig. Jeg misunder Dig ikke Din Lykke, Hemming, jeg siger kun — skøn paa den.

HEMMING.

Tal ikke om min Lykke — jeg har selv stødt den fra mig.

FRANTS.

Før eller senere faar Du den nok igen, og hvis det sker, saa tror jeg, at — at det er bedst, at jeg en Stund ikke ser hende! (efter et Ophold) Saa om nogen Tid — engang maaske — (giver ham Haanden) Farvel Hemming!

(Han gaar ud gennem Entréen. HEMMING gaar et Par Gange frem og tilbage og gaar saa hen imod FRU KLENAUS Værelse.)

HEMMING

(banker paa).

Moder, maa jeg komme ind til Dig?

(FRU KLENAU kommer ind.)

FRU KLENAU.

Her er jeg, min kære Dreng — hvordan har Du det nu?

HEMMING.

Moder, sig mig ærligt, ganske ærligt — vidste Du, at Magna kom herind i Aften for Andreas Skyld?

FRU KLENAU
(studser og betænker sig.)

HEMMING.
Vidste Du det?

FRU KLENAU.
Ja.

HEMMING
(heftig).
Aa Moder, det har Du kunnet gøre!

FRU KLENAU.
Jeg har ikke sagt andet, end hvad der var Sandhed.

HEMMING.
Men ikke hele Sandheden — det betyder undertiden det samme som Løgn.

FNU KLENAU.
Men Hemming dog —

HEMMING.
Har Du maaske ikke ved Din halve Fortielse bagtalt Magna for mig?

FRU KLENAU.
Af hvad Grund hun end er kommen, saa holder jeg fast ved, at kunde hun bære sig

saadan ad, kunde hun have Tanker for andet end Dig i Dag, saa er der kun daarlig Garanti for Dit Ægteskabs Lykke. Hvis det er at bagtale hende, at vise Dig det — vel, saa har Du Ret, saa har jeg bagtalt hende.

HEMMING.

Aa, Du forstaar ikke Magna.

FRU KLENAU.

Nej, det indrømmer jeg.

HEMMING.

Maaske hun har gjort meget, som de fleste unge Piger ikke vilde gøre, men hvad har det at sige — paa Bunden er hun varmtfølende og god —

FRU KLENAU.

Kan være!

HEMMING.

Du trækker paa Skulderen. Men det kan jeg sige Dig, aldrig — aldrig havde hun indladt sig paa at gøre det, Du her har gjort — aldrig havde hun ved et beregnet Greb søgt at berøve en Anden hans Lykke, for at holde paa sin egen.

FRU KLENAU

(med en Bevægelse).

Vil Du sige, at jeg har gjort det?

HEMMING.

Kan Du da sige Dig fri for, at Du er gaaet ud paa at hindre vor Forbindelse?

FRU KLENAU

(lidt usikker).

Jeg negter i alt Fald ikke, at jeg ønskede det.

HEMMING.

Og hvorfor! Fordi Du i Din Egenkærlighed klamrede Dig til Tanken om Dig selv. Du vilde beholde mig — Din Beskæftigelse — Din Kavalier, Din Bordfælle! Om saa jeg — Din Søn, blev ulykkelig eller ej, det tænkte Du ikke paa.

FRU KLENAU.

Jeg forsikrer Dig Hemming, jeg har kun havt Din Lykke for Øje.

HEMMING.

Du glemmer, hvordan Du optog det, da jeg fortalte, at jeg havde forlovet mig, selv før Du vidste med hvem det var.

FRU KLENAU.

Men naar der nu pludselig bliver sagt til En: Det bedste, Du har i hele Verden, bliver taget fra Dig af en Fremmed, sig mig, er det saa ikke for meget forlangt, at man skal blive

glad for det, saadan lige med ét? Husk — det hele er sket i Dag — for nogle Timer siden.

HEMMING.

Og de faa Timer har Du brugt til at ødelægge mit Livs Lykke.

FRU KLENAU

(lidt tøvende).

Velan da, saa tag den igen, Din Lykke! Tag Din Magna — jeg skal ikke mere staa Dig i Vejen.

HEMMING.

Det kan Du trygt sige, efter at Du saa grundigt har gjort det. Jeg sagde hende i min ophidsede Stemning saa haarde Ord, at det hele nu er forbi.

FRU KLENAU.

Der kommer en Dag, hvor Du ikke vil beklage det. Tro mig — Du var ikke bleven lykkelig.

HEMMING.

Vel! Saa heller ulykkelig med hende, end aandelig fattig med den første den bedste pæne lille Frøken! Hun var Den, jeg trængte til — Den jeg higede efter — Lyset — Livet — Glæden. Og hende har Du skilt mig fra — hvor kunde

Du — hvor kunde Du! Med hvad Ret blander Du Dig i, hvad der angaar min Sjæl — mine Følelser?

FRU KLENAU.

Med den Ret, som en uendelig Kærlighed giver, og maaske ser jeg — Din Moder, i dette Øjeblik klarere, end Du selv, hvad der tjener til Din Lykke.

HEMMING.

Det maa Du lade mig selv om. Hver maa søge Lykken efter sin Opfattelse, gøre sine egne Erfaringer, — følge sine egne Maal.

FRU KLENAU.

Og naar det saa gaar galt?

HEMMING.

Saa faar man sige til sig selv — jeg har villet det saaledes, og saa faar man ogsaa tage Følgerne. Men det Ansvar tør man ikke tage paa sig paa et andet Menneskes Vegne; det er det, Du har gjort — paa en Maade, jeg ikke havde ventet.

FRU KLENAU

(ængstelig).

Hemming, Du tvivler da ikke om min Kærlighed til Dig?

HEMMING.

Aa nej, jeg véd naturligvis, at Du holder af mig, men ikke saaledes, som jeg troede. Er der noget, der staar for En som selvfornektende, saa er det en Moders Kærlighed. Jeg ser, at den er egenkærlig som alt andet.

FRU KLENAU.

Hemming, tal ikke saadan, det gør mig altfor ondt. Husk dog, hvad vi har været for hinanden, vi to.

HEMMING.

Netop derfor gør det mig saa skærende ondt. Aldrig er en Moder bleven elsket varmere, aldrig beundret højere. Om alt kunde skuffe og svingte mig her i Verden, Du, min Moder, var hævet over alt. Og saa at se Dig, der følte saa fint og tænkte saa fornemt, bringe noget, der var saa lavt og ufint, ind i det Forhold, hvor Din Søns Lykke stod paa Spil -- nej dog -- nej --

FRU KLENAU.

Aa Hemming, det er de første bitre Ord, der nogensinde er vexlede imellem os, lad det ogsaa blive de sidste. Hun, det fremmede Pige-barn, der er Skyld i dem, hun vil snart være glemt, og saa vil det blive som før. Du kan

være vis paa, min egen Dreng, at jeg alligevel er Den, der holder mest af Dig i Verden — jeg skal gøre alt for Dig — kun leve for Dig —

HEMMING.

Aa, jeg er bange for — vort Forhold bliver ikke mere, hvad det var.

FRU KLENAU.

Hemming —

HEMMING.

Jeg har ikke mere den urokkelige Tillid til Dig, som jeg havde — jeg tror Dig ikke mere fuldt ud. Naturligvis — vi kan leve fredeligt ved Siden af hinanden, vi kan snakke sammen og færdes sammen, men det varmende Samliv, der gik fra Hjerte til Hjerte og bandt os fastere sammen for hver Dag, der gik — det er brudt, og det lader sig ikke flikke sammen.

(Han gaar ud til højre. FRU KLENAU bliver et Øjeblik staaende i Tanker, lænet til en Stol, og gaar derpaa hen og ringer. Strax efter kommer ANDREA ind.)

FRU KLENAU.

Andrea, gør mig den Tjeneste at gaa ind til Etatsraadinden og bed Frøken Magna om at komme herind. Jeg vil gerne tale med hende.

ANDREA.

Ja, Frue — det skal jeg nok.

(ANDREA gaar ud gennem Entréen, mens FRU KLENAU sætter sig ved Bordet med Hovedet støttet til Haanden. Et Øjeblik efter kommer ANDREA tilbage.)

FRU KLENAU.

Naa?

ANDREA.

Jeg fik strax Frøkenen i Tale; hun sad i sit Værelse og græd saa bitterligt.

FRU KLENAU.

Kommer hun her ind?

ANDREA.

Ja, hun sagde, at hun skulde komme strax.

FRU KLENAU.

Det var godt — tak Andrea!

(ANDREA gaar ud i Spisestuen. MAGNA kommer ind fra Entréen.)

MAGNA

(koldt).

De har ønsket at tale med mig, Frue.

FRU KLENAU.

Ja, Magna — kom nærmere — kom og sæt Dig her hos mig.

MAGNA

(sætter sig ned).

Men jeg kan ikke godt blive længe — jeg maa bede Dem, om at fatte Dem saa kort som muligt.

FRU KLENAU.

Ja, ja — men jeg maa tale med Dig om noget, der ligger mig paa Hjerte. Sig mig aller først, Magna — elsker Du min Søn?

MAGNA.

Jeg beder Dem — tal ikke om ham.

FRU KLENAU.

Jo netop — det er om ham, jeg vil tale — om jer begge.

MAGNA.

Nævn ikke os i Forening! Han saarede mig før saa dybt, at jeg aldrig er bleven saa bedrøvet.

FRU KLENAU.

Det føler han, og han er meget ulykkelig derover, for han véd nu, at han har gjort Dig Uret. Derfor vil jeg paa hans Vegne bede Dig om Tilgivelse, for Skylden var ikke hans — det var min. (med lidt Anstrængelse) Det var mig, der

avde indblæst ham, hvad han sagde, fordi jeg ønskede at skille jer ad.

MAGNA.

Det har jeg godt forstaaet.

FRU KLENAU.

Hvis han sagde Dig haarde Ord, saa maa Du huske, at jo haardere de var, jo højere elsker han Dig — Ligegyldighed bringer aldrig stærke Udtryk paa Læben. Glem derfor, hvad der er sket i Aften! Han siger, Du er god og ædeltænkende, og det bestaar vel lige saa ofte i at glemme som i at huske.

MAGNA.

Maaske!

FRU KLENAU

Jeg beder Dig derom af min inderste Sjæl, for jeg føler, at kun gennem Dig, kan jeg nu vinde hans Kærlighed igen. Kan Du tilgive ham?

MAGNA

(mildt).

Ja, ja, det kan jeg! Det er ikke svært at glemme lidt Uret af Én, man holder saa uendeligt af.

FRU KLENAU.

Og saa maa jeg bede Dig om ogsaa at tilgive mig — hvis Du kan. Jeg mener ikke nu, med det samme, det véd jeg godt, at Du ikke kan, men jeg vil bede Dig tro, at jeg føler, at jeg har havt Uret imod Dig, og at jeg vil gøre alt, hvad jeg kan, for lidt efter lidt at vinde Dit Hjerte.

MAGNA.

Kære Fru Klenau — De maa ikke tale saadan. Jeg forstaar saa godt, at De nødig vil have mig til Hustru for Deres Søn. Det er tvertimod mig, der maa bede Dem være overbærende imod mig, og prøve at holde lidt af mig for Deres Søns Skyld. De kan være vis paa, at jeg indser, hvor meget Hensyn — hvor meget man i det hele taget skylder sin Mands Moder.

FRU KLENAU.

Det er af den Slags Ord, der gælder udad til, men i Virkeligheden betyder de ingenting. Nej, jeg ser fuldt vel, hvordan det er, og lad os kun tale ærligt derom. Det er Dig, der er den Stærke, mig, der er den Svage — det er mig, der maa bede Dig om at dele en Smule med mig. Jeg har i Dag faaet at se, hvor uendelig lidt sønlig Hengivenhed vejer op mod

Kærlighed — mod Elskov. Det beror paa den unge Hustru, hvor meget en Moder beholder af sin Søns Kjærlighed. Gennem Kamp kan hun ikke holde paa den — dertil er Vaabnene for ulige.

MAGNA.

Jeg haaber ikke, vi skal føre Vaaben mod hinanden.

FRU KLENAU.

Jeg haaber det heller ikke, men hvis jeg vedbliver at være Dig imod, saa kan Du med tusinde smaa Skaktræk Dag for Dag drage ham længer fra mig.

MAGNA.

Hvor kan De tro, at jeg vilde det!

FRU KLENUA.

Nej, nej — Du vil ikke tage Hemming helt fra mig, vel? Husk, jeg har ikke andre end ham, og Du véd ikke, hvor jeg holder af ham — han véd det ikke engang selv; aa, Børn véd aldrig, hvor meget deres Forældre holder af dem, før de selv igen faar Børn. Men hvis Du selv elsker ham, saa kan Du forstaa, hvor svært det vilde være for mig at miste ham.

MAGNA.

Det skal De heller ikke, hvis det kommer an paa mig.

FRU KLENAU

(tager sit Armbaand af).

Denne lille Armring har jeg faaet af Hemming. Den var bleven ham givet af en gammel Veninde med Paalæg om, at den skulde bæres af den Kvinde, der var ham kærest. Saa gav han den til mig. (efter et Ophold) Jeg er ikke mere den Kvinde, der er ham kærest — det er Du, og det skal Du være. Maa den derfor være min Fæstensgave til Dig — min Datter.

(Hun giver hende Armbaandet paa).

MAGNA

(kysser hende).

Jeg takker Dem. Naar den har den Betydning, saa haaber jeg, at den aldrig vil komme til at sidde paa en anden Arm.

FRU KLENAU

(med et Suk).

Nej — lad den nu blive, hvor den er.

(Hun gaar hen og ringer. Kort efter kommer ANDREA ind).

FRU KLENAU.

Vil De ikke bede min Søn komme her ind!

ANDREA.

Ja Frue.

(Et Øjeblik efter kommer HEMMING ind, efterfulgt af ANDREA der nysgerrig bliver staaende ved Døren.)

HEMMING

(overrasket idet han kommer ind).

Magna!

MAGNA

(gaar hen imod ham med fremrakt Haand).

Godt Ord igen, Hemming!

FRU KLENAU

(til HEMMING).

Her har Du Din Brud tilbage, og denne Gang er det af min Haand, Du faar hende.

HEMMING.

Tak, Moder, saa er hun først rigtig min!
(drager MAGNA til sig) Aa Magna, min egen Magna, tak!

FRU KLENAU

(vender sig bevæget om.)

ANDREA

(kommer nærmere).

Naa Gudskelov, det blev godt igen!

(Under den sidste Replik er FRØKEN JULIANE kommen ind fra Entréen).

FRØKEN JULIANE.

Min kære Magna — (ser sig om) Men Gud,
hvad er her sket?

MAGNA.

(kaster sig i hendes Arme).

Aa Tante — det bedste, som der kunde
ske for mig.

(Tæppet falder).

